

عنوان مقاله:

تأثیر مبانی هستی شناسی صدرا در تبیین مساله دعا

محل انتشار:

دو فصلنامه تأملات فلسفی، دوره 8، شماره 21 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

مروه دولت آبادی - دانشگاه شهید رجایی

عین الله خادمی - مدیر گروه و هیات علمی دانشگاه شهید رجایی

محمد اسماعیل قاسمی طوسی - هیات علمی و استاد یار دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

دعا یکی از عالی ترین مضامین الهی است که همیشه مورد توجه بشریت بوده است و هر انسانی به فراخور میزان درک فقر ذاتی خویش به معناشناسی و مسائل پیرامون آن پرداخته است. در نگرش به مساله دعا از نظر ملاصدرا، نباید پیش فرض های وجود شناختی و هستی شناسی وی را نادیده گرفت. بی شک نگاه صدرا به مساله دعا، گسسته از مبادی هستی شناسی ایشان نمی باشد. اصالت وجود، تشکیک خاصی وجود، حرکت جوهری، نظام علی معلولی هستی، رابط بودن وجود ممکنات و امکان فقری آنها و وحدت شخصی وجود، از جمله مبانی ای می باشند که اضلاع سه گانه وجودی دعا (داعی، مدعو و مطلوب) را در حکمت متعالیه تحت تاثیر قرار می دهند. در این نوشتار تلاش شده است با توجه به مبانی هستی شناسی صدرا، مساله دعا مورد تحلیل و پردازش قرار گیرد. لذا ضمن تبیین مفهوم ها و مبانی ایشان، کوشیدیم تا با واکاوی این مبانی، علاوه بر به تصویر کشیدن ارتباط آن دو، تحلیلی نو و منطبق بر اصول هستی شناختی از مساله دعا ارائه نماییم

کلمات کلیدی:

ملاصدرا، دعا، هستی شناسی، اصالت وجود، تشکیک خاصی، حرکت جوهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/896560>

